

Arrest

nr. 303 976 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 2 juni 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 november 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 12 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Shalatak in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Je bent Pashtoun en geboren op 13 juli 2005.

Omstreeks juni van 2020 werd je door twee talibanleden benaderd terwijl je op het veld van je familie aan het werken was. Het duo, Q.M. en Q.J., stelde jou voor om lessen te volgen bij hen. In ruil zou je 10.000 Afghani krijgen. Terug thuis vertelde je je vader over dit voorstel. Hij telefoneerde met hen en besloot je naar hun lessen te laten gaan. Je vader kende het duo als brave mensen. Bovendien waren zij mullah van jullie dorp. Aangekomen aan de madrassa bleek je lessen te krijgen van de taliban. Je kreeg Koranlessen, leerde omgaan met wapens en werd getraind op het gebruik van bommengordels. Na een maand kreeg je te horen dat je een zelfmoordaanslag diende te plegen. Je stemde hiermee in maar kreeg de opdracht van de taliban om eerst toestemming te vragen aan je vader. Na drie dagen diende je terug te keren. Thuis aangekomen vertelde je over je opdracht. Je vader verbood je om nog terug te keren naar de groepering. Twee dagen later werd er telefonisch geïnformeerd naar jou whereabouts. Nog eens twee tot drie dagen later werd de madrassa waar je lessen volgde aangevallen door de politie. Twee talibs werden ter plaatse gearresteerd. Anderen konden ontkomen. Nog eens twee dagen later werd er een bezoek gebracht aan je ouderlijk huis. Er werd gezegd dat jij hen verklikt had, waardoor de aanval op de madrassa gebeurde. Je moeder zei dat je bij je oom was en ze jou onmiddellijk zou terugsturen.

Je papa belde je oom A. om alles uit te leggen. Er werd besloten om jou naar hem te sturen. Vervolgens regelde je oom A. je reis met een smokkelaar. Twee dagen later, in juli 2020, vertrok je uit Afghanistan. Via Pakistan en Iran reisde je verder naar Turkije. Een maand later slaagde je erin om Bulgarije te bereiken. Je diende aldaar een verzoek om internationale bescherming in. Vijf maanden later besloot je om via Servië verder te reizen naar Roemenië. Ter plaatse diende je wederom een verzoek om internationale bescherming in. Je wilde echter niet in het land blijven, waarop je drieënhalve maand later besloot om je reis verder te zetten. Via Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk kwam je begin juni 2021 in België terecht. Op 2 juni 2021 diende je een verzoek om internationale bescherming in.

Twee weken na je vertrek werd er een brief geleverd bij je thuis. Er werd geschreven dat als je niet zou komen, jouw familie vermoord zou worden. Twee dagen later werd er een bezoek gebracht aan je ouders met de vraag waar jij was. Hierop besloten zij te verhuizen. Ze trokken naar je oom in Chabran Agha. Twee maanden later vonden ze een nieuw huis in Teer Garai, alwaar zij tot heden verblijven.

In het kader van je verzoek om internationale bescherming verklaar je te vrezen vermoord te worden door de taliban omdat je niet terugkeerde naar je opleidingscentrum en je ervan beschuldigd werd van hen verklikt te hebben.

Ter ondersteuning van je verzoek leg je volgende documenten neer: een foto van je taskara, een dreigbrief van de taliban, een foto van de taskara van je vader en enkele medische documenten aangaande je moeder.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel was dat er op het moment van je persoonlijk onderhoud in jouw hoofdte, toen als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om daar op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Tijdens de procedure in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming werd je echter meerderjarig. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op jou niet worden toegepast.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming verklaar je te vrezen door de taliban vermoord te worden omdat je door hen beschuldigd werd van informatie doorgegeven te hebben aan de Afghaanse overheid en omdat je niet terugkeerde naar hen nadat je drie dagen met verlof gestuurd werd (vragenlijst CGVS, 04/10/2021, vraag 5; notities persoonlijk onderhoud CGVS, 21/11/2022, p. 17, 21, 23).

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet je niet kan worden toegekend omdat de door jou ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat jouw algemene voorstelling van jouw problemen bijzonder onwaarschijnlijk is. Zo zijn jouw verklaringen over de manier waarop de taliban je in het vizier namen absoluut niet ernstig. Uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country**

blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is dan ook doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Jij verklaart echter dat jouw familie uitgesproken tegenstanders van de taliban waren (CGVS p. 13). Je papa stak dit ook niet onder stoelen of banken. Zo deelde hij hen uitdrukkelijk mee dat zij niet bij jullie thuis moesten komen om bepaalde zaken te komen bedelen (CGVS p. 13). Hoewel hij evenwel hardhandig aangepakt werd en zich vervolgens schikte naar hun wensen (CGVS p. 13), kan er hier geenszins van enige loyaliteit gesproken worden. Zulke zaken staan dan ook ongetwijfeld in het collectieve geheugen van de lokale taliban in je dorp gegrift. Niet in het minst wanneer deze gebeurtenis slechts zeven maanden voor je vertrek heeft plaatsgevonden (CGVS p. 13). In het kader van voorgaande kan er dan ook geenszins ingezien worden dat de taliban jou amper een half jaar later uit het niets zouden proberen te rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS p. 17). Niet in het minst omdat zij hiermee het risico nemen, iemand binnen hun rangen te sluiten die mogelijks niet gehoorzaamt en hun visie niet mee onderschrijft. Ook de taliban moet deze redenering hebben gemaakt. Tevens blijkt dat aan een rekrutering van de taliban doorgaans een proces van indoctrinatie of propaganda voorafgaat en dat er niet zonder meer, zoals jij tracht te stellen (CGVS p. 17, 18), uit het niets wordt overgegaan tot een rekrutering. Laat staan dat zij jou ervoor zouden betalen (CGVS p. 17). Niet in het minst wanneer in het verleden gebleken is dat jouw familie de visie of de aanwezigheid van de taliban niet onderschrijft. Vertrouwen en een overtuiging in het gedachtengoed is immers van cruciaal belang voor een organisatie als de taliban. Nergens uit jouw verklaringen mag blijken dat jij of jouw familie enige familiale belangen, vriendschappen of loyaliteit hadden (CGVS p. 13) teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Doorheen jouw verklaringen ben je er niet in geslaagd in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Het gegeven dat je hier in gebreke blijft, dat dan ook verder afbreuk aan het geloof in je vermeende problemen met de taliban.

Naast de reeds omschreven bevreemdende bewering dat zij jou uit het niets zouden willen rekruteren en hier zelfs geld tegenover zetten, kan er niet begrepen worden dat de taliban jou zouden willen opleiden tot zelfmoordcommando. Uit bovenstaande is immers reeds gebleken dat jij noch je familie enige sympathie voor de taliban hebben. Door tijd en energie te investeren in jou en je bij hun organisatie te betrekken, lopen de taliban het risico dat hun plannen in het water vallen of dat jij je zou keren tegen hen. Van een georganiseerde groepering als de taliban kan enige voorzichtigheid dienaangaande verwacht worden. Zelfs indien zij zulke risico's zouden nemen, kan er geenszins gevolgd worden dat zij jou drie dagen met 'verlof' zouden sturen zodoende je toestemming van je vader zou kunnen vragen om een zelfmoordmissie te ondernemen (CGVS p. 17, 21). Hiermee lopen zij immers wederom het risico dat hun investering teniet gaat doordat jij zou kunnen vluchten en/of zich tegen hen zou keren. Zulks valt niet te rijmen met het profiel dat jij jezelf toeschrijft, noch kan er ingezien worden dat de taliban zulke risico's zouden nemen. Indien zij daadwerkelijk iemand die hun visie niet onderschrijft zouden willen inlijven, kan er verwacht worden dat zij er alles aan zouden doen om jou bij hen te houden. Niet in het minst wanneer zij jou een maand lang zouden hebben voorbereid op een zelfmoordmissie. Je verklaringen vallen geenszins te rijmen met wat er in hoofde van de taliban, binnen de door jou omschreven situatie, verwacht kan worden. Voorgaande breekt dan ook het geloof in jouw verklaringen verder af.

Wat betreft je opleiding dient te worden opgemerkt dat je deze allerminst aannemelijk weet voor te stellen. Je beperkt jezelf tot algemeneheden over bommengordels, het paradijs en schietoefeningen maar bent niet in staat om hier dieper op in te gaan (CGVS p. 18, 19). Zo verwijst je naar de heilige Koran die je moest bestuderen en bepaalde stukken die je moest lezen maar kan je niet toelichten wat de betekenis ervan is (CGVS p. 19). Indien je daadwerkelijk werd klaargestoomd om in naam van de taliban een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS p. 17), kan er verwacht worden dat er menig proces van indoctrinatie aan te pas zou komen. Niet in het minst wanneer het iemand betreft die afkomstig is uit een nest dat de taliban niet goed gezind is. Dat u dit anders tracht voor te stellen, breekt het geloof in je vermeende rekrutering dan ook verder af. Ook je verklaringen aangaande de omgang met wapens zijn zeer summier. Je stelt geleerd te hebben hoe je een Kalasjnikov moest laden en hoe je ermee moest vuren maar blijkt kennelijk niet op de hoogte te zijn over de veiligheidshendel van het wapen (CGVS p. 20). Dat ze jou niets zouden verteld hebben over zulke zaken (CGVS p. 20), is geenszins aannemelijk. Dit soort basiskennis is immers essentieel om een veilige gang van zaken tijdens en na je opleiding te verzekeren. Niet in het minst bij rekruten die voor het eerst met een wapen leren omgaan. Voorgaande zet dan ook ernstige vraagtekens bij jouw vermeende wapentraining. Voorts kan er verwacht worden dat jij wat meer over de bommengordel zou weten te vertellen dan dat er bommen ingewerkt waren in een gordel en deze groen waren, indien je daadwerkelijk deze gordels zou gezien hebben tijdens je opleiding tot zelfmoordenaar (CGVS, p. 21). Indien jij werkelijk werd klaargestoomd voor zo een opdracht, kan er evenwel verwacht worden dat jij uitgebreid gebriefd zou zijn over de werking, mocht er iets fout lopen. Zulks is weinig overtuigend, daar er verwacht kan worden dat men jou tot in de

puntjes zou klaarstomen zodoende de slaagkansen van deze risicovolle operatie zo groot mogelijk waren. Opmerkelijk is ook dat je, na amper een maand te zijn opgeleid, bereid was een zelfmoordaanslag te plegen en er klaarblijkelijk weinig vragen bij stelde, omdat je, als jij geen zelfmoordaanslag zou plegen, toch gedood zou worden. Niets meer (CGVS, p. 21). Dat je jezelf niet meer vragen stelde is weinig aannemelijk gezien aangenomen mag worden dat aan het plegen van een zelfmoordaanslag een lang indoctrinatieproces aan voorafgaat. Tenslotte valt het ook op dat hoewel je een maand doorbracht bij de taliban, je geen informatie blijkt te hebben over een van je lesgevers, Q.E. (CGVS p. 9). Hij bleek zich evenwel bij jou thuis aangeboden te hebben. Indien hij je daadwerkelijk les gaf, kan er wel wat meer informatie verwacht worden dan het gegeven dat hij een tulband en een masker droeg (CGVS p. 9). Het geheel van wat voorafgaat, wijst geenszins op enige doorleefde ervaring. Evenmin kan je met enige kennis overtuigen dat je daadwerkelijk een opleiding bij de taliban genoten hebt. Bijgevolg breekt voorgaande het geloof in je verklaringen verder af. Ook de door jou omschreven gebeurtenissen in navolging van je vertrek bij het opleidingscentrum kunnen niet overtuigen. Zo is het uiterst opmerkelijk dat hoewel je je vader inlichtte over de plannen die de taliban hadden met jou (CGVS p. 17) en het gegeven dat ze jou op verlof gestuurd zouden hebben met een heel duidelijk dreigement jegens je familie (CGVS 21, 22, 23), je familie geen maatregelen troffen om zichzelf in veiligheid te brengen. Zo bleven zij nog twee weken in je ouderlijk huis ondanks de duidelijke bedreiging van de taliban dat indien je niet zou terugkeren, zij je familie zouden vermoorden (CGVS p. 21, 22, 23). Zelfs na een bezoek van enkele talibs waarbij jij beschuldigd werd van informatie verklapt te hebben (CGVS p. 6, 18), ondernamen zij geen stappen om zichzelf in veiligheid te brengen. Pas wanneer de taliban een brief zouden afgeleverd hebben, kozen ze ervoor om bij je oom in te trekken (CGVS p. 24). In het licht van de bedreiging die jij van de taliban meekreeg, kan er evenwel verwacht worden dat jouw familie zich zo snel mogelijk uit de voeten zouden maken. Niet in het minst daar je vader het al eerder aan de stok had gehad met hen.

Ook de houding van de taliban in navolging van je vertrek uit Afghanistan kan niet gevolgd worden. Zo valt het op dat zij ondanks de concrete bedreiging jegens je familie zich uiterst geduldig opstelden. Voorgaande is bevreemdend in het licht van hun verleden met jouw familie. In het verleden sloegen ze je vader immers nog omdat hij hen had aangemaand niet meer bij jullie langs te komen voor eten en dergelijke (CGVS p. 13). In navolging van je weigering om terug te keren naar het opleidingscentrum kan er dan ook enige actie van hun kant verwacht worden om ook naar andere inwoners en jongeren toe een voorbeeld te stellen. Echter bleek een leugentje van je moeder, dat je bij je oom was en zij jou zou sturen eens terug thuis, voldoende om hen opnieuw te laten vertrekken wanneer zij zich aan jullie deur aanboden (CGVS p. 22). Van een groepering als de taliban, die er concreet meer dreigde om jouw familie te vermoorden indien je je niet opnieuw zou aanbieden, kan er evenwel verwacht worden dat zij geen genoeg zouden nemen met voorgaande uitleg. Ook de door jou verklaarde these dat ze je beschuldigden van hen verklikt te hebben en vervolgens vragen om je opnieuw te komen aanbieden (CGVS p. 23), is weinig overtuigend. Op deze manier geven ze jou immers een concrete reden om zeker niet terug te keren. Ook het afleveren van een dreigbrief (CGVS p. 9, 10, 16, 22, 24) moet in dat licht gezien worden. Indien de taliban er daadwerkelijk op gebrand waren om jou opnieuw in handen te krijgen omdat ze jou beschuldigden hen verklikt te hebben, kan enige doordachte strategie van hun kant verwacht worden. Tevens gaven zij mits aflevering van deze brief ook de gelegenheid aan je familie om te vertrekken uit jullie dorp. Gelet op voorgaande staat deze brief dan ook haaks op je bewering dat zij je familie wilden vermoorden als pasmunt voor jouw afwezigheid. Zo garanderen zij zichzelf ervan met lege handen achter te blijven. Van een organisatie als de taliban kan evenwel verwacht worden dat zij zulks niet over het hoofd zouden zien. Niet in het minst wanneer zij eerder al de kans hadden om je familie te gebruiken om jou in handen te krijgen. Het mag je dan ook niet verrassen dat voorgaande vaststellingen het geloof in je vermeende problemen met de taliban eens te meer afbreken.

Ook het gegeven dat je kennelijk niet blijkt te weten wat er precies in de dreigbrief die aan jou gericht is staat, ondermijnt je geloofwaardigheid. Je verklaart dat er in de brief staat dat je bent weggelopen en dat je klacht indiende tegen hen (CGVS p. 9). In de brief wordt er echter geen enkel gewag gemaakt van een klacht die je zou ingediend hebben. Wel wordt er geschreven dat je bent weggelopen van de rekruteringssectie van de taliban, je hierdoor hun Islamitische regels en wetten hebt overtreden, zij veel in jou investeerden en je jezelf opnieuw moet gaan aanbieden bij hen. Indien je dit niet zou doen, zou je naar de hel gestuurd worden. Indien jij daadwerkelijk door de taliban geviseerd werd, mag er verwacht worden dat je duidelijk kan vertellen wat er in de (enige) dreigbrief staat die je ontving. Dat je niet goed kan lezen (CGVS p. 9), kan voorgaande vaststelling niet vergoelijken. Dat een jongen in het centrum het voorlas maar eigenlijk ook niet goed kon lezen, evenmin (CGVS p. 10). Je stelt immers zelf dat je vader kon lezen en hij je over de brief belde (CGVS p. 9, 24). Bijgevolg kan er dan ook verwacht worden dat hij je volledig zou inlichten dienaangaande. De vaststelling dat je kennis over dreigbrief die aan jou gericht was eerder beperkt is, alsook het gegeven dat je kennelijk weinig geïnteresseerd bent in de inhoud, breek het geloof in je verklaringen eens te meer af.

Tot slot moeten er ernstige vraagtekens bij je verklaringen aangaande je vertrek gezet worden. Je verklaarde immers bij de DVZ vertrokken te zijn omstreeks juli van 2020 (verklaringen DVZ, 4/10/2021, vraag 33). Voorgaande komt overeen met de verklaringen in je registratieformulier, waarin je stelde 11 maanden geleden vertrokken te zijn (registratie niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 02/06/2021, p. 3). Tijdens je persoonlijk onderhoud bevestigde je deze verklaringen (CGVS p. 15). Je verklaarde tijdens je persoonlijk onderhoud ook dat de dreigbrief die je neerlegde na je vertrek werd afgeleverd bij je ouders (CGVS p. 8, 9, 10). Echter blijkt de brief te zij opgemaakt hebben te dateren uit februari 2020, aldus vijf maanden vóór je

vertrek en dus ook vóór je vermeende rekrutering bij de taliban. De vaststelling dat je verklaringen haaks staan op de documenten die je zelf voorlegt, ondermijnt het geloof in je these dat je door de taliban gevisieerd werd, maar evenzeer de authenticiteit van de door u neergelegde dreigbrief, een kopie waarvan de authenticiteit sowieso niet kan worden nagegaan. Daarnaast blijkt uit de toegevoegde informatie dat dit soort documenten vlot te verkrijgen is via het illegale circuit in Afghanistan. Bijgevolg kan er geen bewijswaarde aan het stuk worden toegeschreven.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat je een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and**

humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEd registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals

bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Hoewel je advocaat algemeen aanhaalt dat bepaalde jongeren in België alcohol drinken en afstand nemen van hun religie, en hij zich afvraagt of bepaalde jongeren het spel nog gaan kunnen spelen in Afghanistan (CGVS p. 25), dient er worden opgemerkt dat hij zijn these allerm minst concretiseert. Ook jij haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijven jij en je advocaat echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je zelf dat je vier jaar naar school in Afghanistan (CGVS p. 4, 5). Ook

stel je naar de madrassa geweest te zijn (CGVS p. 5, 15). Voorts blij je tot heden nog contacten te onderhouden met je familie (CGVS p. 6). Tevens blij je in België ook te omringen met Afghanen in je vrije tijd (CGVS p. 10, 11). In het licht van voorgaande kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die je neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De foto van je taskara kan louter je verklaringen aangaande je identiteit en nationaliteit staven. De foto van de taskara van je vader staft je verklaringen aangaande zijn identiteit en nationaliteit. De medische stukken aangaande je mama hebben louter betrekking op haar gezondheidstoestand. Uit deze stukken kan geenszins opgemaakt worden dat je bij een terugkeer naar Afghanistan geviséerd zou worden door de taliban.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, § 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

- “3. Mailcorrespondentie met T.R. van 22 december 2022;
4. Schoolattest Athénée Royal de F.-D. 01/09/2021-20/04/2022;
5. Schoolattest 01/09/2021- 30/06/2022;
6. Schoolattest 2022-2023 ‘installateur Electricien’;
7. Loonbrief van 24/08/2022;”

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023;
- het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022;
- het rapport “Afghanistan – Country Focus” van EUAA van december 2023;

- het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus “*Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van Cedoca van 14 december 2023.

In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “*EASO Afghanistan Security Situation Update*” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel was dat er op het moment van je persoonlijk onderhoud in jouw hoofde, toen als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om daar op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.*

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Deze motieven worden door verzoeker op geen enkele wijze betwist. Verzoeker stelt weliswaar dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd, doch hij betreft deze kritiek niet op het

bestaan van eventuele bijzondere procedurele noden in zijn hoofde in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij werd bedreigd door de taliban nadat hij niet terugkeerde naar het opleidingscentrum van de taliban en omdat hij ervan werd beschuldigd de taliban te hebben verkipt bij de voormalige Afghaanse overheid nadat twee talibs waren gearresteerd in de madrassa waar verzoeker les volgde. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) uit de beschikbare informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering, hetgeen de aannemelijkheid van verzoekers relaas ondermijnt, temeer daar zijn familie kenbaar had gemaakt anti-taliban te zijn:

*“Vooreerst moet worden opgemerkt dat jouw algemene voorstelling van jouw problemen bijzonder onwaarschijnlijk is. Zo zijn jouw verklaringen over de manier waarop de taliban je in het vizier namen absoluut niet ernstig. Uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het **EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is dan ook doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Jij verklaart echter dat jouw familie uitgesproken tegenstanders van de taliban waren (CGVS p. 13). Je papa stak dit ook niet onder stoelen of banken. Zo deelde hij hen uitdrukkelijk mee dat zij niet bij jullie thuis moesten komen om bepaalde zaken te komen bedelen (CGVS p. 13). Hoewel hij evenwel hardhandig aangepakt werd en zich vervolgens schikte naar hun wensen (CGVS p. 13), kan er hier geenszins van enige loyaliteit gesproken worden. Zulke zaken staan dan ook ongetwijfeld in het collectieve geheugen van de lokale taliban in je dorp gegrift. Niet in het minst wanneer deze gebeurtenis slechts zeven maanden voor je vertrek heeft plaatsgevonden (CGVS p. 13). In het kader van voorgaande kan er dan ook geenszins ingezien worden dat de taliban jou amper een half jaar later uit het niets zouden proberen te rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS p. 17). Niet in het minst omdat zij hiermee het risico nemen, iemand binnen hun rangen te sluiten die mogelijks niet gehoorzaamt en hun visie niet mee onderschrijft. Ook de taliban moet deze redenering hebben gemaakt. Tevens blijkt dat aan een rekrutering van de taliban doorgaans een proces van indoctrinatie of propaganda voorafgaat en dat er niet zonder meer, zoals jij tracht te stellen (CGVS p. 17, 18), uit het niets wordt overgegaan tot een rekrutering. Laat staan dat zij jou ervoor zouden betalen (CGVS p. 17). Niet in het minst wanneer in het verleden gebleken is dat jouw familie de visie of de aanwezigheid van de taliban niet onderschrijft. Vertrouwen en een overtuiging in het gedachtengoed is immers van cruciaal belang voor een organisatie als de taliban. Nergens uit jouw verklaringen mag blijken dat jij of jouw familie enige familiale belangen, vriendschappen of loyaliteit hadden (CGVS p. 13) teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Doorheen jouw verklaringen ben je er niet in geslaagd in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Het gegeven dat je hier in gebreke blijft, dat dan ook verder afbreuk aan het geloof in je vermeende problemen met de taliban.”;*

(ii) het niet aannemelijk is dat de taliban tijd en moeite zouden investeren om verzoeker op te leiden als zelfmoordcommando en vervolgens het risico zouden nemen om verzoeker drie dagen op ‘verlof’ te sturen opdat hij de toestemming van zijn vader zou kunnen bekomen:

“Naast de reeds omschreven bevreemdende bewering dat zij jou uit het niets zouden willen rekruteren en hier zelfs geld tegenover zetten, kan er niet begrepen worden dat de taliban jou zouden willen opleiden tot zelfmoordcommando. Uit bovenstaande is immers reeds gebleken dat jij noch je familie enige sympathie voor de taliban hebben. Door tijd en energie te investeren in jou en je bij hun organisatie te betrekken, lopen de taliban het risico dat hun plannen in het water vallen of dat jij je zou keren tegen hen. Van een georganiseerde groepering als de taliban kan enige voorzichtigheid dienaangaande verwacht worden. Zelfs indien zij zulke risico's zouden nemen, kan er geenszins gevolgd worden dat zij jou drie dagen met 'verlof' zouden sturen zodoende je toestemming van je vader zou kunnen vragen om een zelfmoordmissie te ondernemen (CGVS p. 17, 21). Hiermee lopen zij immers wederom het risico dat hun investering teniet gaat doordat jij zou kunnen vluchten en/of zich tegen hen zou keren. Zulks valt niet te rijmen met het profiel dat jij jezelf toeschrijft, noch kan er ingezien worden dat de taliban zulke risico's zouden nemen. Indien zij daadwerkelijk iemand die hun visie niet onderschrijft zouden willen inlijven, kan er verwacht worden dat zij er alles aan zouden doen om jou bij hen te houden. Niet in het minst wanneer zij jou een maand lang zouden hebben voorbereid op een zelfmoordmissie. Je verklaringen vallen geenszins te rijmen met wat er in hoofde van de taliban, binnen de door jou omschreven situatie, verwacht kan worden. Voorgaande breekt dan ook het geloof in jouw verklaringen verder af.”;

(iii) verzoekers verklaringen over zijn opleiding tot zelfmoordcommando dermate vaag, gebrekkig en onaannemelijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht:

“Wat betreft je opleiding dient te worden opgemerkt dat je deze allerm minst aannemelijk weet voor te stellen. Je beperkt jezelf tot algemeenheden over bommengordels, het paradijs en schietoefeningen maar bent niet in staat om hier dieper op in te gaan (CGVS p. 18, 19). Zo verwijst je naar de heilige Koran die je moest bestuderen en bepaalde stukken die je moest lezen maar kan je niet toelichten wat de betekenis ervan is (CGVS p. 19). Indien je daadwerkelijk werd klaargestoomd om in naam van de taliban een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS p. 17), kan er verwacht worden dat er menig proces van indoctrinatie aan te pas zou komen. Niet in het minst wanneer het iemand betreft die afkomstig is uit een nest dat de taliban niet goed gezind is. Dat u dit anders tracht voor te stellen, breekt het geloof in je vermeende rekrutering dan ook verder af. Ook je verklaringen aangaande de omgang met wapens zijn zeer summier. Je stelt geleerd te hebben hoe je een Kalasnikov moest laden en hoe je ermee moest vuren maar blijkt kennelijk niet op de hoogte te zijn over de veiligheidshendel van het wapen (CGVS p. 20). Dat ze jou niets zouden verteld hebben over zulke zaken (CGVS p. 20), is geenszins aannemelijk. Dit soort basiskennis is immers essentieel om een veilige gang van zaken tijdens en na je opleiding te verzekeren. Niet in het minst bij rekruten die voor het eerst met een wapen leren omgaan. Voorgaande zet dan ook ernstige vraagtekens bij jouw vermeende wapentraining. Voorts kan er verwacht worden dat jij wat meer over de bommengordel zou weten te vertellen dan dat er bommen ingewerkt waren in een gordel en deze groen waren, indien je daadwerkelijk deze gordels zou gezien hebben tijdens je opleiding tot zelfmoordenaar (CGVS, p. 21). Indien jij werkelijk werd klaargestoomd voor zo een opdracht, kan er evenwel verwacht worden dat jij uitgebreid gebriefd zou zijn over de werking, mocht er iets fout lopen. Zulks is weinig overtuigend, daar er verwacht kan worden dat men jou tot in de puntjes zou klaarstomen zodoende de slaagkansen van deze risicovolle operatie zo groot mogelijk waren. Opmerkelijk is ook dat je, na amper een maand te zijn opgeleid, bereid was een zelfmoordaanslag te plegen en er klaarblijkelijk weinig vragen bij stelde, omdat je, als jij geen zelfmoordaanslag zou plegen, toch gedood zou worden. Niets meer (CGVS, p. 21). Dat je jezelf niet meer vragen stelde is weinig aannemelijk gezien aangenomen mag worden dat aan het plegen van een zelfmoordaanslag een lang indoctrinatieproces aan voorafgaat. Tenslotte valt het ook op dat hoewel je een maand doorbracht bij de taliban, je geen informatie blijkt te hebben over een van je lesgevers, Q.E. (CGVS p. 9). Hij bleek zich evenwel bij jou thuis aangeboden te hebben. Indien hij je daadwerkelijk les gaf, kan er wel wat meer informatie verwacht worden dan het gegeven dat hij een tulband en een masker droeg (CGVS p. 9). Het geheel van wat voorafgaat, wijst geenszins op enige doorleefde ervaring. Evenmin kan je met enige kennis overtuigen dat je daadwerkelijk een opleiding bij de taliban genoten hebt. Bijgevolg breekt voorgaande het geloof in je verklaringen verder af.”;

(iv) het niet aannemelijk is dat verzoekers familie aanvankelijk geen voorzorgsmaatregelen trof nadat verzoeker hen inlichtte over de plannen van de taliban, vervolgens nog twee weken in hetzelfde huis bleven wonen en pas naar verzoekers oom vertrokken toen de taliban een dreigbrief bezorgden:

“Ook de door jou omschreven gebeurtenissen in navolging van je vertrek bij het opleidingscentrum kunnen niet overtuigen. Zo is het uiterst opmerkelijk dat hoewel je je vader inlichtte over de plannen die de taliban hadden met jou (CGVS p. 17) en het gegeven dat ze jou op verlof gestuurd zouden hebben met een heel duidelijk dreigement jegens je familie (CGVS 21, 22, 23), je familie geen maatregelen troffen om zichzelf in veiligheid te brengen. Zo bleven zij nog twee weken in je ouderlijk huis ondanks de duidelijke bedreiging van de taliban dat indien je niet zou terugkeren, zij je familie zouden vermoorden (CGVS p. 21, 22, 23). Zelfs na een bezoek van enkele talibs waarbij jij beschuldigd werd van informatie verklapt te hebben (CGVS p. 6, 18), ondernamen zij geen stappen om zichzelf in veiligheid te brengen. Pas wanneer de taliban een brief zouden

afgeleverd hebben, kozen ze ervoor om bij je oom in te trekken (CGVS p. 24). In het licht van de bedreiging die jij van de taliban meekreeg, kan er evenwel verwacht worden dat jouw familie zich zo snel mogelijk uit de voeten zouden maken. Niet in het minst daar je vader het al eerder aan de stok had gehad met hen.”;

(v) de door verzoeker voorgestelde handelswijze van de taliban evenmin geloofwaardig is in de door verzoeker geschetste omstandigheden:

“Ook de houding van de taliban in navolging van je vertrek uit Afghanistan kan niet gevolgd worden. Zo valt het op dat zij ondanks de concrete bedreiging jegens je familie zich uiterst geduldig opstelden. Voorgaande is bevreemdend in het licht van hun verleden met jouw familie. In het verleden sloegen ze je vader immers nog omdat hij hen had aangemaand niet meer bij jullie langs te komen voor eten en dergelijke (CGVS p. 13). In navolging van je weigering om terug te keren naar het opleidingscentrum kan er dan ook enige actie van hun kant verwacht worden om ook naar andere inwoners en jongeren toe een voorbeeld te stellen. Echter bleek een leugentje van je moeder, dat je bij je oom was en zij jou zou sturen eens terug thuis, voldoende om hen opnieuw te laten vertrekken wanneer zij zich aan jullie deur aanboden (CGVS p. 22). Van een groepering als de taliban, die er concreet meer dreigde om jouw familie te vermoorden indien je je niet opnieuw zou aanbieden, kan er evenwel verwacht worden dat zij geen genoegen zouden nemen met voorgaande uitleg. Ook de door jou verklaarde these dat ze je beschuldigden van hen verklikt te hebben en vervolgens vragen om je opnieuw te komen aanbieden (CGVS p. 23), is weinig overtuigend. Op deze manier geven ze jou immers een concrete reden om zeker niet terug te keren. Ook het afleveren van een dreigbrief (CGVS p. 9, 10, 16, 22, 24) moet in dat licht gezien worden. Indien de taliban er daadwerkelijk op gebrand waren om jou opnieuw in handen te krijgen omdat ze jou beschuldigden hen verklikt te hebben, kan enige doordachte strategie van hun kant verwacht worden. Tevens gaven zij mits aflevering van deze brief ook de gelegenheid aan je familie om te vertrekken uit jullie dorp. Gelet op voorgaande staat deze brief dan ook haaks op je bewering dat zij je familie wilden vermoorden als pasmunt voor jouw afwezigheid. Zo garanderen zij zichzelf ervan met lege handen achter te blijven. Van een organisatie als de taliban kan evenwel verwacht worden dat zij zulks niet over het hoofd zouden zien. Niet in het minst wanneer zij eerder al de kans hadden om je familie te gebruiken om jou in handen te krijgen. Het mag je dan ook niet verrassen dat voorgaande vaststellingen het geloof in je vermeende problemen met de taliban eens te meer afbreken.”;

(vi) verzoekers verklaringen over de dreigbrief van de taliban niet overeenstemmen met de inhoud van de door hem voorgelegde brief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

“Ook het gegeven dat je kennelijk niet blijkt te weten wat er precies in de dreigbrief die aan jou gericht is staat, ondermijnt je geloofwaardigheid. Je verklaart dat er in de brief staat dat je bent weggelopen en dat je klacht indiende tegen hen (CGVS p. 9). In de brief wordt er echter geen enkel gewag gemaakt van een klacht die je zou ingediend hebben. Wel wordt er geschreven dat je bent weggelopen van de rekruteringssectie van de taliban, je hierdoor hun Islamitische regels en wetten hebt overtreden, zij veel in jou investeerden en je jezelf opnieuw moet gaan aanbieden bij hen. Indien je dit niet zou doen, zou je naar de hel gestuurd worden. Indien jij daadwerkelijk door de taliban gevisieerd werd, mag er verwacht worden dat je duidelijk kan vertellen wat er in de (enige) dreigbrief staat die je ontving. Dat je niet goed kan lezen (CGVS p. 9), kan voorgaande vaststelling niet vergoelijken. Dat een jongen in het centrum het voorlas maar eigenlijk ook niet goed kon lezen, evenmin (CGVS p. 10). Je stelt immers zelf dat je vader kon lezen en hij je over de brief belde (CGVS p. 9, 24). Bijgevolg kan er dan ook verwacht worden dat hij je volledig zou inlichten dienaangaande. De vaststelling dat je kennis over dreigbrief die aan jou gericht was eerder beperkt is, alsook het gegeven dat je kennelijk weinig geïnteresseerd bent in de inhoud, breekt het geloof in je verklaringen eens te meer af. Tot slot moeten er ernstige vraagtekens bij je verklaringen aangaande je vertrek gezet worden. Je verklaarde immers bij de DVZ vertrokken te zijn omstreeks juli van 2020 (verklaringen DVZ, 4/10/2021, vraag 33). Voorgaande komt overeen met de verklaringen in je registratieformulier, waarin je stelde 11 maanden geleden vertrokken te zijn (registratie niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 02/06/2021, p. 3). Tijdens je persoonlijk onderhoud bevestigde je deze verklaringen (CGVS p. 15). Je verklaarde tijdens je persoonlijk onderhoud ook dat de dreigbrief die je neerlegde na je vertrek werd afgeleverd bij je ouders (CGVS p. 8, 9, 10). Echter blijkt de brief te zij opgemaakt hebben te dateren uit februari 2020, aldus vijf maanden vóór je vertrek en dus ook vóór je vermeende rekrutering bij de taliban. De vaststelling dat je verklaringen haaks staan op de documenten die je zelf voorlegt, ondermijnt het geloof in je these dat je door de taliban gevisieerd werd, maar evenzeer de authenticiteit van de door u neergelegde dreigbrief, een kopie waarvan de authenticiteit sowieso niet kan worden nagegaan. Daarnaast blijkt uit de toegevoegde informatie dat dit soort documenten vlot te verkrijgen is via het illegale circuit in Afghanistan. Bijgevolg kan er geen bewijswaarde aan het stuk worden toegeschreven.”;

(vii) de overige door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De overige documenten die je neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De foto van je taskara kan louter je verklaringen aangaande je identiteit en nationaliteit staven. De foto van de taskara van je vader staft je verklaringen aangaande zijn identiteit en nationaliteit. De medische stukken aangaande je mama hebben louter betrekking op haar gezondheidstoestand. Uit deze stukken kan geenszins opgemaakt worden dat je bij een terugkeer naar Afghanistan gevisieerd zou worden door de taliban.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt als volgt:

“Verwerende partij stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is doorheen zijn verklaringen aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de door verwerende partij geschetste rekruteringswijze van de taliban. Hieromtrent dient verduidelijkt te worden dat de argumenten van verwerende partij m.b.t. het gedrag van de lokale Taliban naar aanleiding van hun rekrutering, niet doorslaggevend zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Het betreft namelijk de inschatting van de veronderstelde intentie en gedrag van een derde persoon. Niet enkel zijn dergelijke mentale processen bij een derde persoon die afwezig is per definitie ontoegankelijk; ze zijn in die mate ook irrelevant voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid.

Verwerende partij weegt het relaas van verzoeker enkel af ten aanzien van diens eigen subjectieve oordeel met betrekking tot het gedrag van zowel de Taliban als van verzoeker, zo oordeelt verwerende partij dat door tijd en energie te investeren in verzoeker, de taliban het risico lopen dat hun plannen in het water zouden vallen en van een georganiseerde groepering als de taliban enige voorzichtigheid kan verwacht worden.”,

dient erop gewezen dat verzoeker geen objectieve stukken bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie over de rekruteringswijze van de taliban (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) onjuist, ontoereikend en/of achterhaald zou zijn. De door verzoeker aangehaalde informatie (verzoekschrift, p. 12-14) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie. Uit deze informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering, zoals door verzoeker beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Gelet op de kernelementen van verzoekers vluchtrelaas, met name zijn bewering dat hij door twee lokale mullahs werd overtuigd om in een madrassa les te volgen, alwaar hij in contact kwam met de taliban die hem tot zelfmoordcommando trachtten op te leiden, is deze informatie dan ook wel degelijk relevant ter beoordeling van de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Waar verzoeker wijst op een toename van rekruteringen door de taliban in aanloop naar een groot offensief, zoals in 2020 in de aanloop naar de machtsovername door de taliban (verzoekschrift, p. 13-14), dient vastgesteld dat uit de aangehaalde informatie inderdaad blijkt dat de taliban hierbij meer mensen rekruteren, waaronder ook kinderen, doch niet dat er hierbij telkens sprake zou zijn van gedwongen, individuele rekrutering. Dergelijke rekrutering blijft ook in de aanloop naar een groots offensief een uitzonderlijk fenomeen. Bovendien kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de taliban in de periode juni-juli 2020 reeds van plan waren om het offensief van 2021, dat tot hun uiteindelijke machtsovername in Afghanistan leidde, in te leiden, daar er op dat moment nog geen sprake was van de terugtrekking van de buitenlandse troepen uit Afghanistan. Te dezen dient er tevens op gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Voorts baseert de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing niet op zijn eigen subjectief oordeel, doch wel op de voormelde informatie waartegen verzoekers verklaringen, die hij zelf heeft afgelegd, worden afgetoetst, en dit tevens in het licht van de door verzoeker zelf geschetste concrete context. De commissaris-generaal besluit in de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk weet te maken en dat hij er bijgevolg niet in slaagt *in concreto* aan te tonen dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Waar verzoeker verder nog stelt als volgt: *“Hier wenst verzoeker nog, ten overvloede, aan toe te voegen dat verwerende partij louter subjectieve kwalificaties aan zijn verklaringen geeft om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten. Zo stelt ze dat bepaalde zaken “niet logisch”, “weinig aannemelijk”, of dat een bepaalde kennis mag verwacht worden zonder dat daar enige objectieve motivering voor gegeven wordt die afdoende rekening houdt met zijn leeftijd en profiel. Daarmee voegt verwerende partij op onwettige wijze voorwaarden toe aan wat m.b.t. de vaststelling van de algehele geloofwaardigheid en de bewijslast die op verzoeker rust in artikel 48/6 §§1 en 4 van de Vreemdelingenwet en in de richtlijnen daaromtrent van UNHCR (zie ook lager) is vastgelegd.”*, dient erop gewezen dat, hoewel enig begrip kan worden opgebracht voor de opmerking dat het gebruik van woorden als ‘weinig aannemelijk’ of ‘niet logisch’ de indruk kan wekken dat het een persoonlijke, subjectieve beoordeling van de commissaris-generaal betreft, uit het geheel van de motieven in de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat deze woorden dienen te worden beschouwd als dat aan de betreffende verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Verder stelt de Raad vast dat uit de in het verzoekschrift (p. 7-9) uit de notities van het persoonlijk onderhoud geciteerde verklaringen niet blijkt dat deze verklaringen over de opleiding in de madrassa, het werken met wapens en bommengordels en zijn bewering met het plegen van een zelfmoordaanslag te hebben ingestemd, van enige doorleefdheid zouden getuigen. Het louter herhalen van deze eerder afgelegde verklaringen, zonder concreet toe te lichten waarom deze verklaringen door de commissaris-generaal onterecht als gebrekkig en niet-doorleefd zouden zijn beoordeeld, werpt geenszins een ander licht op de beoordeling hieromtrent in de bestreden beslissing (zie *supra*). Dat verzoeker verklaarde dat hij wist dat hij niet zou terugkeren indien hij kon weg gaan, doet geen afbreuk aan zijn eerdere verklaring dat hij zich weinig vragen stelde bij de opdracht om een zelfmoordaanslag te plegen want *“Anders zouden ze mij vermoord hebben”*. In de door verzoeker geschetste context, waarbij hij onverwacht in een door de taliban geleide madrassa terecht kwam en werd opgeleid om een zelfmoordaanslag te plegen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich hierover ernstige zorgen zou maken en niet louter met deze opdracht zou instemmen uit vrees dat hij ingeval van een weigering zou worden vermoord. Zulks blijkt evenwel geenszins uit zijn verklaringen en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Waar verzoeker nog betoogt dat de vraagstelling over één van de lesgevers in de madrassa onduidelijk was zodat hij niet wist welke bijkomende informatie over de lesgever hij nog moest geven, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat in zijn verzoekschrift enige bijkomende informatie over deze lesgever te verschaffen. Gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, is dergelijk verweer geenszins ernstig.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de (toenmalige) lokale politie in het dorp aanwezig was, waardoor de taliban waren vertrokken, dat verzoeker daags na het eerste bezoek van de taliban vertrok en dat zijn familie ook vertrok na ontvangst van de dreigbrief van de taliban, doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekers familie aanvankelijk op dezelfde plaats bleef wonen nadat verzoeker hen had ingelicht over de plannen van de taliban wanneer hij van de madrassa was teruggekeerd. De aanwezigheid van de lokale politie in het dorp weerhield de taliban er klaarblijkelijk niet van om zes à zeven dagen later een bezoek te brengen aan verzoekers huis. Ook hierna vertrok enkel verzoeker, doch zijn familie bleef nog twee weken in hetzelfde huis en vertrok pas toen de taliban een dreigbrief bezorgden. Verzoekers vader had nochtans eerder reeds problemen gehad met de taliban. Deze vaststellingen zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen gezien in het licht van de door verzoeker geschetste context en kunnen bijgevolg niet worden beschouwd als een louter subjectief oordeel van de commissaris-generaal.

Voorts betoogt verzoeker als volgt:

“Daarnaast stelt verwerende partij dat verzoekers verklaringen haaks staan op de documenten die hij zelf neerlegt. Zo verklaarde verzoeker vertrokken te zijn omstreeks juli 2020 en verklaarde hij dat de dreigbrief die hij neerlegde dateert van na zijn vertrek. Uit de brief zou blijken dat hij werd opgemaakt in februari 2020, wat vijf maanden is voor zijn vertrek. Nochtans stelt verzoeker zelf dat zijn problemen plaatsvonden de eerste tot de derde maand van 2020:

“PO: In welk jaar zijn die problemen gebeurd?

VZ: 2020. Eerste tot de derde maand.” (NPO, p. 24)

Deze verklaring strookt met de datum van de afgeleverde dreigbrief. Uit zijn antwoord blijkt ook duidelijk dat verzoeker een schatting maakt van de tijd en dat hij het bijgevolg ook niet exact meer kan situeren. Het kan zijn dat verzoeker zich hierbij vergist heeft over enkele maanden, wat naar Afghaanse gebruiken zeer normaal is.”

Hiermee slaagt hij er echter niet in de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en/of de bewijswaarde van de door hem voorgelegde dreigbrief te herstellen. Indien verzoeker zijn voorgehouden problemen op het einde van zijn persoonlijk onderhoud situeert in de maanden januari – maart 2020, spreekt hij zijn eerdere verklaringen, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij zijn problemen situeerde omstreeks juli 2020, tegen. Nochtans bevestigde hij deze verklaringen, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). In het geval waar verzoeker voorhoudt te zijn vertrokken in juli 2020, stemt de inhoud van de door hem voorgelegde dreigbrief niet overeen met zijn verklaringen. Hoe dan ook, in beide gevallen wordt de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas en de bewijswaarde van de voorgelegde dreigbrief ondermijnd, temeer daar er in de bestreden beslissing tevens terecht op wordt gewezen dat verzoekers kennis over de inhoud van de dreigbrief tekortschiet.

Waar verzoeker wijst op zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten en van zijn verzoek om internationale bescherming, dient vastgesteld dat verzoeker niet als dermate jong kan worden beschouwd dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om over de kernelementen van zijn vluchtrelaas doorleefde, gedetailleerde, coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Het persoonlijk onderhoud had betrekking op elementen die verzoeker persoonlijk stelt te hebben meegemaakt en hij kreeg hierbij, in het bijzijn van zijn advocaat en voogd en ondervraagd door een in het horen van minderjarigen gespecialiseerde *protection officer* van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de kans om in zijn eigen bewoordingen en op zijn eigen tempo zijn relaas uiteen te zetten. Voorts laat verzoeker na enig medisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn minderjarigheid en/of zijn reisweg mentaal niet of minder in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker stelt dat: *“Het niet meer terugkeren van verzoeker naar de opleiding vormt vandaag nog steeds een bron van vrees tot vervolging, gezien hij hiermee een politieke opinie geuit heeft. Dit blijkt ook uit een EUAA rapport van begin dit jaar: [...]”*, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban, zodat evenmin kan worden aangenomen dat hij een politieke opinie zou hebben geuit.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij niet op dienstige wijze door verzoeker worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.1. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

7.3.2. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni

2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

7.3.3. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia.

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs.

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de Verenigde Naties dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd. Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard.

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de

mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul.

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen.

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden. Er wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft. Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023. De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie.

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media-profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie. Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam. In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude

traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en het is onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd. Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd.

Verder wordt benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk. Er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert.

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal en de informatie opgenomen in het verzoekschrift doet niet anders besluiten.

7.3.4. In casu voert verzoeker aan als volgt:

"De beoordeling of en in welke mate dit alles het geval is in hoofde van verzoeker, behoort bovendien tot de onderzoekspllicht van verwerende partij. Zij dient daarbij rekening te houden met verzoekers jonge leeftijd, de duur van zijn verblijf buiten Afghanistan en in België tijdens zijn vormende jaren, hoe uiting werd gegeven aan het sociaal leven, om vervolgens te besluiten of hij inderdaad bepaalde normen en waarden geïnternaliseerd heeft en hierdoor al dan niet als 'verwesterd' beschouwd moet worden conform de rechtspraak van uw Raad. Verwerende partij laat echter in het geheel na in concreto te onderzoeken in welke mate verzoeker effectief in staat zal zijn om zich opnieuw aan te kunnen passen aan de diametraal met de Belgische verschillende en intussen ook nog eens sterk gewijzigde Afghaanse maatschappelijke werkelijkheid, waar verzoeker bovendien geen enkele recente ervaring meer mee heeft. Ze onderzoekt op geen enkele manier een eventueel gewijzigd denk- of maatschappijbeeld, gevoelens, ideeën, opvattingen, overtuigingen, enz. en de invloed van het verblijf van verzoeker gedurende meerdere jaren tijdens zijn vormende jaren als minderjarige in België.

Wat de individuele beoordeling betreft, stelt verwerende partij louter dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij dit zelf had moeten inroepen, gelet o.m. op de gewijzigde context en de omstandigheden in Afghanistan en de op verwerende partij rustende verplichting om in haar onderzoek cf. artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet met alle relevante feiten en elementen rekening te houden. Het onderzoek van de vluchtelingenstatus richt zich bovendien op de eerste plaats op een prospectieve beoordeling van de vervolgingsvrees, eerder dan op het verleden. Ook was verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing al op de hoogte van de recente rechtspraak van uw Raad van 12 en 13 oktober 2022, waardoor het op behoorlijke wijze de risico's op vervolging of het lijden van ernstige schade tegen deze achtergrond had moeten onderzoeken, quod non in casu. Verwerende partij verzaakt daarentegen aan haar onderzoeks- en motiveringsplicht waar ze zich ervan afmaakt met de stelling dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt, en geen specifiek profiel heeft dat door de Taliban in geval van terugkeer geïmagineerd zou worden.

Daarenboven geeft verzoeker zelf aan dat zijn familie hem niets verteld over zijn problemen en hij er zelf niets over vraagt uit angst dat de mensen daar zouden te weten komen dat hij zich hier in België bevindt;

"PO: Hebben zij je nog iets nieuws verteld over jouw problemen?"

VZ: Neen. Niets.

PO: Heb je er iets over gevraagd?"

VZ: Neen.

PO: Hoe komt het?"

VZ: Er zijn daar veel mensen. Ze kunnen informatie verklappen dat ik naar hier ben gekomen."

(NPO, p. 6)

Verzoeker ontvluchtte het land in juli 2020, één jaar voor de val van het regime. Omwille van deze redenen heeft verzoeker geen enkele recente ervaring met de huidige, door de Taliban opgelegde regels die worden toegepast op basis van een uiterst strikte, ultraconservatieve interpretatie van de islam en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Bovendien is deze interpretatie nog steeds allerminst duidelijk, worden de regels zeer willekeurig opgelegd en toegepast en zijn zij onderhevig aan enorme (rechts)onzekerheid (zie ook infra). Individuele rechten en vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, zijn dan ook onbestaande en volledig illusoir geworden. Ten tweede impliceert de jonge leeftijd waarop verzoeker hier is toegekomen het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven.

Bij de beoordeling van het eventuele risico dat een (al dan niet bewuste, al dan niet gepercipieerde) verwestering met zich mee kan brengen bij een terugkeer naar Afghanistan is het eveneens van belang rekening te houden met de omgeving waarin verzoeker opgroeide. In casu betwist verwerende partij niet dat dit het geval is voor verzoeker een conservatieve, rurale omgeving in Laghman was.

De recente rechtspraak van uw Raad wordt hier een doorslaggevend belang aan gehecht bij de beoordeling van de specifieke aandacht die iemand te beurt kan vallen “bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap”. In het geval van een rurale afkomst, in combinatie met de jonge leeftijd en de vormende jaren, zoals bij verzoeker, erkent uw Raad dat de gecombineerde risicoanalyse tot een erkenning van de vervolgingsvrees omwille van (minstens gepercipieerde) verwestering noopt – zoals bvb. in een recent arrest van 16 mei 2023 (nr. 289008, p. 26).

Verzoeker ging hier naar school (DASPA) naar Athénée Royal de Florennes-Doische. (stuk 4) Daarna volgde hij een opleiding in ‘elektricien installateur’, wat tevens ook een knelpuntberoep is. (stuk 6) Hij werkte hier en daar als arbeider. (stuk 7) Daarnaast heeft hij ondertussen ook werk gevonden.

Verzoeker is verder goed geïntegreerd, zo bezocht hij verschillende steden in België en heeft hij ook heel wat autochtone vrienden. (NPO, p. 10)

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden kan er dan ook redelijkerwijs van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de heersende regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat hij om deze redenen zal opvallen, en dat de kans reëel is dat hij zich bijgevolg, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken.

Gelet op de hierboven uiteengezette elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke of religieuze overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is intussen een volwassen man die op 13 juli 2005 werd geboren en wiens vormende jaren zich deels in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in juli 2020. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer 15 jaar oud. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht, waaronder sedert juni 2021 in België en hij tijdens deze periode kan worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en hierbij onbewust bepaalde Westerse waarden en normen kan internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij naar school ging en Frans leert, werkte en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, hetgeen hij staakt aan de hand van de bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten (stukken 4-7), brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere

indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt als volgt:

“Het standpunt van Uw Raad kan dan ook niet gevolgd worden in de mate dat verzoeker meent dat verder onderzoek naar de juridische draagwijdte en de juridische betekenis van de aansprakelijkheid en de toerekenbaarheid van internationaal onrechtmatig gedrag van een actor, in casu de Taliban, verder binnen het kader van het internationaal publiekrecht onderzocht dienen te worden.”,

dient erop gewezen dat de voorgaande analyse de beoordeling is die de Raad, op basis van de door beide partijen beschikbaar gestelde informatie, maakt in het kader van de devolutieve werking van onderhavig beroep. Verzoekers bewering dat *“Gelet op al het voorgaande, kan er dus redelijkerwijze aangenomen worden dat het wel degelijk als gevolg van het beleid van de Taliban is dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, werden opgelegd. Naast de natuurlijke oorzaken, zoals droogte en andere natuurrampen, ligt dus het ontwrichtend beleid van de Taliban zelf overwegend aan de basis van de omvang van de huidige crisis.”*, maakt abstractie van de in Afghanistan heersende situatie voorafgaand aan de machtsovername door de taliban aldaar in augustus 2021, hetgeen geenszins ernstig is. De overige door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde elementen werden bij de voorgaande analyse wel degelijk in rekening genomen en werpen hierop dan ook geen ander licht.

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep. Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. *“incidents with at least one recorded fatality”*, over het hele land plaats waarbij het

aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1.270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1.164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand'. Daarbij zouden minstens 4.602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers.

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats. UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1.618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats.

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden. ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreeerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren. Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt.

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274.012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1.525.577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het

risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER